

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5XObdo/353/2018
Identifikačné číslo spisu: 8516202499
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8516202499.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Bc. M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. novembra XXX/XX, V. N., proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1C/96/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. augusta 2018 č. k. 8Co/139/2017-145, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. mája 2017, č. k. 1C/96/2016-88 uložil žalovanému povinnosť vydat' žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 520,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 520,00 eur od 17.12.2016 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň vyhlásil zmluvnú podmienku v zmluve o úvere č. 706100387 zo dňa 15.10.2012 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným uvedenú v bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tom, že 2/3 poplatku zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne vec posúdil s poukazom na ust. § 52, § 54 ods. 2, § 451, § 457 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 1 ods. 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 15. októbra 2012 uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.000,- eur. V uvedenej zmluve bola žalobkyňa označená ako živnostníčka, no aj ako fyzická osoba (označená rodným číslom). Nakoľko žalovaný v konaní

nepreukázal, aby žalobkyni uvedený úver poskytol na účel jej podnikania, súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa vystupovala pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ. Po preskúmaní zmluvy o úvere dospel súd prvej inštancie k záveru, že táto neobsahuje údaj o druhu úveru, o termíne konečnej splatnosti úveru, úrokovú sadzbu, RPMN, ani konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok a istiny, úrokov a iných poplatkov. Konštatoval, že absencia uvedených náležitostí spôsobuje, že poskytnutý úver sa považuje bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa z poskytnutého úveru 1.000,- eur zaplatila žalovanému sumu 1.520,- eur, čo mal prvoinštančný súd preukázané z výpisov žalovaného, a teda preplatila poskytnutý úver o sumu 520,- eur. Uvedený prípad pre účely posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia bolo možné posúdiť ako plnenie zo zmluvy, ktorá je v časti neplatná, keďže jednak časť zmluvnej podmienky upravujúcej poplatok za poskytnutý úver prvoinštančný súd považoval za neprijateľnú podmienku, ktorá je v dôsledku toho neplatná, pričom odplatu vo výške dosahujúcej 52 % z poskytnutej istiny bolo možné považovať aj za odplatu dohodnutú v rozpore so zákonom (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) a aj s dobrými mravmi, t. j. tiež ako neplatnú, a to už len s prihliadnutím na priemerné úrokové sadzby bánk pri obdobných úveroch v čase podpisu zmluvy. Námietku premlčania súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že z predloženého prehlásenia mal súd preukázané, že žalobkyňa sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, dozvedela v apríli 2016. Žaloba bola súdu doručená dňa 30. júna 2016, teda v rámci dvojročnej subjektívnej doby. Aj keď v predložennom prehlásení nie je uvedený konkrétny dátum, vzhľadom na to, že žaloba bola podaná najneskôr do troch mesiacov, od kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení, je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba neuplynula. Objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 27. novembra 2012, preto prvoinštančný súd skúmal, či možno v danom prípade aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, keďže v 3-ročnej premlčacej dobe žaloba na súd nebola doručená. V tejto súvislosti prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaný podniká okrem iného v oblasti poskytovania úverov, teda musí mu byť zrejmé, aké náležitosti musí obsahovať zmluva o úvere, ako aj aké sankcie vyplývajú z neuvedenia zákonom požadovaných náležitostí. S týmto je teda minimálne uzročený. Ak tieto údaje zo zmluvy o úvere neuvedie a žiada od dlžníka plnenie uvedené v zmluve o úvere v plnej výške, nemožno jeho konania hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom. Po preskúmaní bodu 1 VPPÚ súd prvej inštancie dospel k záveru, že neprijateľnou podmienkou v tomto bode je časť jeho zmenia upravujúceho, že 2/3 poplatku predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. Ide o vágne a do veľkej miery neurčité ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké činnosti ide. Naviac poplatok v takejto výške považoval za neúmerne vysoký, najmä za situácie, že nemožno zistiť, za čo mal byť vlastne zaplatený, konštatujúc, že je vysoko pravdepodobné, že žalovaný do neho skrýva odplatu za poskytnutie úveru, teda úrok, resp. aspoň nejakú časť z neho.

3. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) po preskúmaní veci v rozsahu podľa § 379 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) rozsudkom zo 17. augusta 2018 č. k. 8Co/139/2017 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, jeho právnym posúdením, osvojil si aj odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku a k odvolacím námietkam poukazujúc na obsah spisu a ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 53a ods. 1, § 100 ods. 1, 107 ods. 1, 2 § 451 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere bez akýchkoľvek pochybností bol v konaní preukázaný. Zdôraznil, že dôvodom vedúcim k uloženiu povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie bolo nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/ a y/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať priamo v zmluve úrokovú sadzbu a ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Odvolací súd mal za dôvodné

preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením tak podstatného údajá akým je výška úrokovej sadzby a výška RPNN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t. j. že veriteľ (žalovaný) nebude moct' od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozmenný (nepriamy úmysel). Odvolací súd konštatoval, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu odvolací súd dospel k záveru, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. V tomto kontexte uviedol, že pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení sa uplatňuje ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je premlčacia doba desaťročná a plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia. V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2012 (t. j. skôr ako bola uzatvorená Zmluva o úvere) Je teda zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej premlčacej doby (žaloba doručená súdu 30.06.2016). Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa podala aj v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože o bezdôvodnom obohatení sa nedozvedela skôr ako v januári 2016, kedy kontaktovala Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Žalobkyňa predložila prvoinštančnému súdu o tejto skutočnosti listinný dôkaz (č. l. 9), ktorý žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto potvrdil rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny (§ 387 C. s. p.) O nároku odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p..

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V tomto kontexte uviedol, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, PL. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (nález Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp. zn. 1. ÚS 564/2012-48). Žalovaný poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 8Cdo/251/2015, 1Cdo/67/2011, 5Cdo/121/2009, 3Cdo/169/2017, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/433/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/430/2016, Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 7Co/250/2017, považoval rozhodnutie odvolacieho súdu v rozpore s ustálenou judikatúrou. Namietal procesnú neprípustnosť žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 137 písm. d/ C. s. p. Podľa žalovaného nesprávny je aj názor súdov, že ide o bezdôvodné obohatenie a akýkoľvek jeho nárok na vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premlčacej dobe. Mal za to, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenia sumy nad rámec istiny, podľa nevyvrátiteľnej domnienky uvedenej v ust. 2 zákona č. 1/1993 Z. z. Zbierke zákonov Slovenskej republiky a teda nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu. Žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadřila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), konajúca zamestnancom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

8. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

9. V danom prípade bolo konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia začaté pred 1. júlom 2016 a teda ešte podľa O. s. p. O žalobe žalobkyne o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, rozhodol súd prvej inštancie po 1. júli 2016 rozsudkom dňa 19. mája 2017, následne, na odvolanie žalovaného rozhodol odvolací súd (potvrdzujúcim) rozsudkom dňa 17. augusta 2018, a teda v oboch prípadoch už podľa C. s. p. Dovolanie žalovanej bolo podané tiež podľa C. s. p. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je však potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie a ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§§ 431 až 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť prieskumu jeho vecnej správnosti v dovolacom konaní.

10. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

11. Podľa 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa odseku 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

12. Pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

14. Podľa § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až §

15. V zmysle citovaných ustanovení na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 C. s. p. a musia byť splnené podmienky dovolacieho konania, okrem iného aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolanie a aby dôvody dovolania boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 C. s. p.

16. Uplatnenie dovolacích dôvodov je plne v dispozícii účastníkov konania. Zákon kladie na ich vymedzenie prísne kvalitatívne nároky, čo súvisí aj s požiadavkou povinného zastúpenia. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený advokátom prípustnosť dovolania vyvodzuje s ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.

17. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť ako ju riešil odvolací súd, musí vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a musí uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pre posúdenie procesnej situácie, v ktorej je prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. má význam obsah pojmu „právna otázka“, t. j. ako dovolateľ právnu otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Môže ísť o otázku buď hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je charakteristický odklon jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, kedy sa už rozhodovanie v senátoch dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, avšak odvolací súd sa svojim rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých je právna otázka rozhodujúca pre posudzovanú vec riešená rozdielne. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

18. V preskúmvanej veci dovolateľ podal dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzoval podľa 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.. Najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovaného nesplňa požiadavky podľa ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p.. Z obsahu dovolania nevyplýva vymedzenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu ani označenie judikatúry dovolacieho súdu, ktorá tvorí jeho ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa podľa dovolateľa odvolací súd pri riešení vymedzenej právnej otázky odklonil, resp. označenie judikatúry dovolacieho súdu, v ktorej je vymedzená právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení 421 ods. 1 C. s. p..

19. Pokiaľ dovolateľ namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí odvolacích súdov a rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov, zákon viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na uvedené s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. nedošlo, keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p. bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.